Lietas Nr. 11370054213
Lietas arhīva Nr. K07-0067-14/5

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Aizkrauklē, 2014.gada 17.martā

Aizkraukles rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese L.Baltmane-Zepa,
ar tiesas sēdes sekretāri A.Frolovu,
piedaloties prokuroram J.Duberim,
aizstāvei zvērinātai advokātei Z.Bičkovičai,
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 300.panta pirmās daļas.
Tiesa

konstatēja:

/pers. A/ kā lieciniece sniedza apzināti nepatiesu liecību tiesā.

2013.gada 17.aprīlī pulksten 10.00 /pers. A/ ieradās Aizkraukles rajona tiesā, lai kā lieciniece lietā Nr.107005013 sniegtu liecības par /pers. B/ izdarītu pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta astotajā daļā.

/pers. A/, būdama brīdināta par kriminālatbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu tiesā, sniedza apzināti nepatiesas liecības par to, ka viņa 2013.gada 29.martā (tiesas norādītajā laikā) vadīja transportlīdzekli „BMW" kabrioletu pa veikala „Maxima" stāvlaukumu. Apbrauca apkārt stāvlaukumam vienu līkumu un apstājās kaut kur pa vidu pie laternas. Pēc tam viņa izkāpa no automašīnas un iekāpa Kalvim klēpī. Tā sēdēja varbūt kādas piecas minūtes. Pēc tam Kalvis pārsēdās uz aizmuguri, jo abi izlēma, ka priekšā nav ērti. Sēdēja personai B. klēpī uz labās kājas, viņš pavirzījās pa kreisi un pārrāpās uz aizmuguri, bet viņa palika priekšā un smēķēja.

Aizkraukles rajona tiesa secināja, ka tiesas izmeklēšanā tika gūti pietiekoši pierādījumi, kas apstiprina /pers. B/ vainu administratīvā pārkāpuma, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta astotajā daļā, izdarīšanā, par to, ka 2013.gada 29.martā pulksten 1.44 apdzīvotā vietā Aizkrauklē persona B. vadīja transportlīdzekli BMW 320, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ pa veikala „Maxima" stāvvietu Gaismas ielā 22. /pers. B/ atteicās pēc ceļu policijas darbinieka pieprasījuma veikt alkohola koncentrācijas pārbaudi, tā pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.punktu.

Tiesa vērtēja /pers. A/ liecības kā nepatiesas, atzīstot, ka tās sniegtas nolūkā palīdzēt /pers. B/, ar kuru viņai ir tuvas attiecības, izvairīties no administratīvās atbildības.

Ar šādām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 300.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apsūdzībā bija norādīts, ka /pers. A/ sniegusi nepatiesu liecību tiesā liecinot, ka „2013.gada 29.martā (tiesas norādītajā laikā) Aizkrauklē vadījusi /pers. B/ automašīnu "BMW" kabrioletu, /pers. B/ sēdējis viņai blakus pasažiera krēslā. Braukusi pa Aizkraukli minūtes 15 līdz 20, tad piebrauca pie lielās „Maximas". Apbrauca apkārt stāvlaukumam vienu līkumu un apstājās kaut kur pa vidu, pie laternas. Pēc tam viņa izkāpa no automašīnas un iekāpa Kalvim klēpī. Tā sēdēja varbūt kādas piecas minūtes. Pēc tam Kalvis pārsēdās uz aizmuguri, jo abi izlēma, ka priekšā nav ērti. Sēdēja personai B. klēpī uz labās kājas, viņš pavirzījās pa kreisi un pārrāpās uz aizmuguri, bet viņa palika priekšā un smēķēja."

Saskaņā ar Kriminālprocesa 461.pantu un 462.panta pirmo daļu prokurors tiesu debatēs grozīja apsūdzību, no apsūdzības izslēdzot vārdus *„braukusi pa Aizkraukli minūtes 15 līdz 20"*, lūdzot fiksēt apsūdzības grozījumus tiesas sēdes protokolā, par cik apsūdzība tiekot grozīta uz vieglāku.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 461.panta otro daļu prokurors var grozīt apsūdzību uz vieglāku, ja nemainās noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi, līdz brīdim, kad tiesa aiziet taisīt spriedumu, bet pārējos gadījumos – līdz tiesas izmeklēšanas pabeigšanai.

Kā zināms, tad apsūdzības grozīšana uz vieglāku, nemainoties noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem, nozīmē grozīt tikai juridisko vērtējumu, tas ir, kvalifikāciju uz vieglāku *(sk. Rokasgrāmata kriminālprocesā tiesnešiem G.Kūtra zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2010, 80.-81.lpp.)*. Taču konkrētajā gadījumā prokurors negrozīja apsūdzību uz vieglāku, nemainoties noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem, bet apsūdzība tika grozīta sakarā ar noziedzīgā nodarījuma faktisko apstākļu maiņu, nemainoties šā nodarījuma kvalifikācijai, un prokurors atbilstoši citētajam Kriminālprocesa likuma pantam varēja to darīt tikai līdz tiesas izmeklēšanas pabeigšanai.

Līdz ar to, izvērtējot grozītās apsūdzības iesniegšanas laiku, tiesa atzīst, ka tā netika grozīta Kriminālprocesa likuma 461.panta otrajā daļā noteiktajā kriminālprocesa stadijā.

Tomēr tiesa, ievērojot Kriminālprocesa likuma 455.panta trešajā daļā ietverto nosacījumu par tiesas tiesībām atzīt par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas ietver sevī ne tikai tiesas tiesības aizstāt, tās ieskatā, nepierādītos noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus ar pierādītajiem, bet arī izslēgt no apsūdzības nepierādītos faktiskos apstākļus *(sk. Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2014.gada 30.janvāra lēmumu lietā Nr.SKK –4/2014)*, uzskata par iespējamu izslēgt no apsūdzības to, ka apsūdzētā sniegusi nepatiesu liecību, liecinot, ka viņa „Aizkrauklē vadījusi /pers. B/ automašīnu „BMW" kabrioletu, /pers. B/ sēdējis viņai blakus pasažiera krēslā. Braukusi pa Aizkraukli 15-20 minūtes, tad piebrauca pie lielās „Maximas".Ar lietā esošajiem pierādījumiem tiesas izmeklēšanā netika pierādīta apsūdzētās apzināti nepatiesa liecība par šiem faktiem. Lietā ir pierādīts, ka apsūdzētā nevadīja minēto transportlīdzekli veikala „Maxima" stāvlaukumā. Apsūdzībā norādāms, ka /pers. A/ sniegusi apzināti nepatiesu liecību par to, ka viņa vadīja transportlīdzekli „BMW" kabrioletu pa veikala „Maxima" stāvlaukumu.

Izslēdzot no apsūdzības iepriekš norādītos faktus, netiek pārkāptas apsūdzētās tiesības uz aizstāvību un netiek pasliktināts arī apsūdzētās stāvoklis lietā *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 21.oktobra lēmumu lietā Nr.SKK-520/2009)*.

Apsūdzētā tiesas izmeklēšanā savu vainu neatzina un izmantoja savas Kriminālprocesa likuma 503.pantā noteiktās tiesības neliecināt.

Tomēr, izvērtējot lietā esošos un pārbaudītos pierādījumus, tiesa uzskata, ka apsūdzētās vainīgums noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 300.panta pirmās daļas ir pierādīts.

Kriminālprocesa likuma 128.pantā noteikts, ka pierādījumu ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. Savukārt to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Kriminālprocesa likuma 129.pants noteic, ka pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto kriminālprocesu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina kriminālprocesā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību. Kriminālprocesa likuma 130.pants noteic, ka tikai tās kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Liecinieks /pers. F/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka ir Patruļrotas jaunākais inspektors. Liecinieks, /pers. G/, /pers. H/ strādā Zemgales reģiona patruļrotā. 2013.gada 29.martā darbojušies savu pienākumu ietvaros sabiedriskās kārtības un ceļu satiksmes drošības uzraudzībā. Agresīvas braukšanas gadījumā kompetences ietvaros ir to novērst, personu aizturēt, ir tiesības pārbaudīt personību, apturēt auto, pārbaudīt, vai auto netiek vadīts alkohola reibumā. Konkrētajā gadījumā agresīvas braukšanas rezultātā tika bojāts asfalta segums ar izbuksēšanu, auto nonāca sānslīdē, melnas svītras bijušas pa visu laukumu.

Kad stāvējuši Jaunceltnes ielā 11, sadzirdējuši skaļu auto rūkoņu pie veikala „Maxima", bijuši apmēram 300 attālumā no veikala, stāvējuši aiz apļa. Neredzējuši, kā auto iebraucis stāvlaukumā. Redzējuši, ka gaismas virpuļo, no turienes nevarējis redzēt, kurš vada auto, bija tumšais diennakts laiks. Tas bijis ap pusnakti. Braukuši ar ātrumu apmēram no 40-50 km/h ar dienesta automašīnu Ford Transit, ko vadījis liecinieks, iespējams, pagājušas trīs līdz četras minūtes. Liecinieks, vadot automašīnu, skatījies gan uz ceļu, gan automašīnu laukumā. Pretī nebrauca neviena automašīna, nekas neapgrūtināja redzamību.

Auto atradās laukumā, kas bija apgaismots. Braukāšana turpinājās līdz auto viņus pamanījis. Bijusi periodiska ātrāka un lēnāka braukšana. No apļa redzējuši, ka automašīna joprojām riņķo. Mašīna apstājās, kad viņi iebraukuši laukumā. No iebrauktuves auto stāvēja ar aizmuguri pret liecinieku, proti, ar automašīnas priekšpusi uz „Igga" centra pusi.

No iebrauktuves līdz automašīnai bijuši apmēram 10 metri, pagājušas sekundes, kad nokļuvuši līdz tai. Iebraucot stāvlaukumā varējis saredzēt, kurš ir pie stūres. Liecinieks ar simprocentīgu precizitāti nevar apgalvot, kurš bijis pie stūres, taču liecinieks redzējis, ka vadītājs mainījās ar /pers. A/. Liecinieks izslēdza varbūtību, ka automašīnā esošās personas jau pirms tam vienu reizi bija samainījušās.

Pirmās kustības automašīnā redzējuši caur tās aizmugurējo logu, strauji piebraukuši blakus vadītāja pusē. Kad piebraukuši blakus, redzējuši, ka vadītājs, atspiežoties ar rokām, pārlēcis uz mašīnas aizmuguri, savukārt /pers. A/ no pasažiera sēdekļa pārsēdusies uz vadītāja sēdekli. Liecinieks /pers. F/ arī liecināja, ka automašīna bija kabriolets, jumts bija virsū, taču, jau piebraucot no aizmugures automašīnai, bija redzams, ka kustība automašīnā notiek uz aizmuguri - vadītājs pārsēžas aizmugurē.

Liecinieks neatceras, vai automašīnas aizmugurējie stikli bija tonēti. No policijas automašīnas vispirms izkāpis /pers. H/ un pēc tam /pers. G/ un tad liecinieks, un tad redzējis, ka no vadītāja vietas izkāpj /pers. A/ un no automašīnas aizmugures /pers. B/ pa mašīnas labās puses durvīm; mašīnai ir divas durvis. Liecinieks neredzējis, ka /pers. A/ izkāpj no automašīnas un apsēžas vadītāja pusē. Liecinieks neredzējis, vai viņa tajā brīdī smēķējusi, neredzējis, ka vispār kāds smēķētu.

/pers. A/ kundzei /pers. H/ palūdzis sniegt paskaidrojumus par notikušo: tikusi iedota veidlapa, rakstīšana notikusi dienesta automašīnā. No sākuma apsūdzētā nemācējusi uzrakstīt paskaidrojuma sākumu, /pers. H/ paskaidrojis, kā tas jādara, tālāk rakstījusi brīvā tekstā. /pers. H/ teicis, lai raksta tā, kā bija. Dienesta automašīnā Persona A. apsēdās aizmugurē, neviens blakus nesēdēja. Liecinieks neatceras, kurš pieņēma paskaidrojumu. Dzirdējis sarunu starp /pers. H/ un /pers. A/. /pers. H/ teica, lai sniedz paskaidrojumu, pretējā gadījumā var iestāties krimināatbildība par nepatiesu ziņu sniegšanu. Teica, ka paskaidrojums jāraksta tieši par notikušo, kurš un kā vadīja auto. Liecinieks nezina, vai /pers. A/ saņēma īsziņas, kamēr rakstīja paskaidrojumu, /pers. A/ un /pers. B/ kontaktējās, taču liecinieks precīzi nevar pateikt, vai dzirdējis, ko viņi runāja. No sākuma /pers. A/ stostījās, pēc tam uzrakstīja, paskaidroja par notikušo. Liecinieks paskaidrojumu nelasījis. Liecinieks nedzirdējis, ka /pers. A/ tiek izteikti draudi, pats draudus nav izteicis.

Tiesas izmeklēšanā tika nolasīts /pers. F/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības fragments *(lietas 52.lapa)* par to, kurš no policijas darbiniekiem prasīja apsūdzētajai paskaidrojumu. Pirmstiesas izmeklēšanā /pers. F/ liecinājis, ka viņš prasījis šo paskaidrojumu, taču tiesas izmeklēšanā liecinieks norādīja, ka paskaidrojumu prasījis /pers. H/.

/pers. A/ atradās policijas automašīnas aizturēšanas kamerā, kurā ir lodziņš ar restēm, ir stikls, dzirdamība ir minimāla, un liecinieks neatceras, vai mūzika skanēja. Tur, kur sēdēja /pers. A/, bija vaļā durvis.

/pers. B/ uzvedies agresīvi, lamājies rupjiem vārdiem, neveicis alkohola testu uz vietas. Policijas darbinieki bijuši pārliecināti, ka auto vadījis viņš. Apskatot auto, tajā bijušas alkohola bundžiņas, kas radīja aizdomas, ka ir lietots alkohols. No /pers. B/ bija jūtama alkohola smaka, no /pers. A/ tāda nebija jūtama. Par alkohola lietošanu liecināja arī alkohola smaka izelpā un agresīva uzvedība. /pers. A/ stāvējusi un nedarījusi neko.

Liecinieks /pers. F/ liecināja, ka /pers. B/ nebija dokumenta, /pers. A/ bija transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Gribējuši ziņas pārbaudīt caur dežūrdaļu, taču šķiet, ka rācija bija izlādējusies, tāpēc gan /pers. B/, gan /pers. A/ nogādājuši policijas iecirknī, pārbaudījuši personību un atbrīvojuši. /pers. A/ bija aizturēta personas noskaidrošanai, nogādājuši viņu iecirknī, taču /pers. A/ netika aizturēta kā auto vadītāja. /pers. A/ bijusi pilnīgi mierīga.

Iepriekš mašīna tikusi manīta pilsētā, to nevarējis nemanīt, jo skaļi rūcis izpūtējs. Vadītājs bijis tas pats. Arī notikuma dienā redzējis šo automašīnu. /pers. A/ un /pers. B/ katru dienu braukājuši pa pilsētu.

Liecinieks /pers. H/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka strādā Valsts policijas Aizkraukles iecirknī par kārtībnieku. Viņš, /pers. F/ un /pers. G/ 2013.gada 29.martā pildījuši dienesta pienākumus, bija tumšs, varētu būt pēc pusnakts, atradušies adresē, iespējams, tā bija Jaunceltnes iela 14. Tā nav teritorija, bet asfalta placītis blakus ceļam apmēram 200 metru attālumā no veikala „Maxima". Bijis diennakts tumšais laiks. Dzirdējuši, ka kāds agresīvi brauc, liecinieks sapratis, ka mašīna veic apļveida riņķus. Lai arī atradušies mašīnā, ļoti labi varējis dzirdēts mašīnas skaņas, riepu skaņas. Redzēt no vietas, kur stāvējuši, nevarējis neko. Liecinieks sēdējis transportlīdzeklī blakus vadītajam, viens kolēģis bijis aizmugurē. Mašīnai logs bijis vaļā, jo liecinieks smēķējis. Dzirdējuši īsu troksni apmēram divas sekundes, kas pēc tam apklusa. Liecinieks nevar precīzi pateikt, cik garš starplaiks bijis starp trokšņiem. Liecinieks nevar pateikt, cik ilgā laikā izsmēķējis cigareti, iespējams, ka pagājušas divas minūtes, tad atkal bija troksnis, braukuši uz veikala „Maxima" pusi.

Tiesas izmeklēšanā tika nolasīts liecinieka pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības fragments *(lietas 54.lapa)*, kur liecinieks liecinājis, ka pēc pirmā trokšņa kādu brīdi bijis klusums, pēc tam atkal bijis troksnis, ko liecinieks tiesas izmeklēšanā apstiprināja.

Policijas auto vadījis /pers. F/.

Iebraucot aplī, redzējuši, ka auto agresīvi brauc veikala „Maxima" stāvlaukumā. Praktiski, braucot ārā no loka, mašīna apstājusies. Loks no vietas, kur apstājās mašīna, ir apmēram 15 metru attālumā. Liecinieks nevar pateikt, cik auto slīpi bija nostājies, taču automašīna bija nostājusies pret iebrauktuvi ar aizmuguri. Automašīnas marka bija BMW kabriolets un liecinieks neatceras, vai tai bijuši tonēti stikli, taču šķiet, ka aizmugurējais stikls tonēts nebija. Iela un laukums bija apgaismoti, redzamība bijusi laba.

Pagāja ļoti īss laiks, kamēr piebraukuši pie mašīnas stāvlaukumā, pagājušas divas sekundes. Piebraukuši blakus mašīnai tā, ka policijas mašīnas labās durvis bijušas pie automašīnas kreisā sāna un, piebraucot arī redzējuši, kurš sēž pie stūres. Liecinieks skaidri redzējis, ka pie stūres sēž vīrietis.

Piebraucot redzējuši, kādas personas bijušas mašīnā. Piebraukuši diezgan ātri, apstājušies un redzējuši, kas notiek salonā. Automašīnai bijušas divas durvis. /pers. B/ sēdās ar muguru pa spraugu uz aizmuguri, tad vadītāja vieta palika brīva. Meitene no blakus puses pārkāpa uz vadītāja pusi, pārsēdās līdz ar apstāšanos blakus. Liecinieks uzskata, ka braucošā mašīnā nevar tā apmainīties. Meitene nesēdēja klēpī. Liecinieks neredzējis, ka viņa smēķētu. Viss nerisinājies piecas minūtes.

Liecinieks izkāpis ārā, palūdzis, lai no automašīnas izkāpj tās vadītājs, jo redzējis, kurš bija šoferis, lūdzis uzrādīt dokumentus, veikt alkohola testu, taču puisis uzvedās agresīvi. Tad, kad /pers. B/ sēdējis aizmugurē, viņš ļoti nervozēja.

Tiesas izmeklēšanā tika nolasīts liecinieka pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības fragments, kur liecinieks liecinājis, ka /pers. B/ uzreiz teicis, ka viņš neesot mašīnu vadījis, no medicīniskās pārbaudes uz vietas atteicies *(lietas 55.lapa)*; liecinieks norādīja, ka viņš tik sīki visu neatceras.

Liecinieks no sākuma nevarējis just alkohola smaku, iecirknī varēja just alkohola smaku izelpā, turklāt /pers. B/ pateicis, ka lietojis alkoholu vakarā un naktī.

Liecinieks neatceras, varbūt /pers. A. palūdzis izkāpt no mašīnas. Puisis bijis ļoti agresīvs. Liecinieks neprasījis, vai viņš bijis pie stūres, jo redzējis, ka auto vada viņš, prasījis veikt alkohola pārbaudi un dokumentus. /pers. A/ sēdēja kā vadītājs.

Liecinieks palūdzis meitenei, lai uzraksta paskaidrojumu, meitene izteikusies, ka iegāzīšot savu puisi. /pers. A/ prasījusi, kā jāraksta paskaidrojums un liecinieks teicis, ka jāraksta vārds un uzvārds, viņas dati. Viņš lūdzis paskaidrot, no kurienes un uz kurieni brauca, cikos brauca. Meitene tikusi brīdināta par krimināatbildību, neticis izskaidrots, ka viņa var neliecināt pret sevi. Liecinieks /pers. A/ skaidrojis, par ko jāraksta paskaidrojums, kas notika, kurš sēdēja pie stūres, nenorādījis neko, kas tieši jāraksta, teicis, ka jāraksta taisnība. Paskaidrojumu meitene rakstījusi dienesta auto, liecinieks stāvējis viņai blakus. Kolēģi palūguši vīrieti iesēsties policijas mašīnas izolatorā, meitene palika dienesta automašīnā.

Liecinieks formējis dokumentus. /pers. A/ bijusi aizturēta paskaidrojuma sniegšanai un personas pārbaudei. Kaut kādu dokumentu /pers. A/ prasījuši, taču liecinieks neatceras, vai /pers. A/ uzrādīja uz vietas dokumentus, viņu aizveduši uz policiju, viņa bija aizturēta personības noskaidrošanai.

Liecinieks /pers. G/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka notikuma brīdī strādājis Aizkraukles policijas iecirknī. 2013.gada 29.martā pēc pusnakts bijuši pie uzņēmuma SIA „Lauma-A", veikuši dienesta pienākumus, veicot satiksmes uzraudzību. Dzirdējuši trokšņus no veikala „Maxima" puses, pamanījuši, ka kāds grież „saulītes". Troksnis pēc kāda laika kļuva spēcīgs, pārtraukums bijis apmēram pusminūte. Mēģinājuši saklausīt, kur tas ir. Kad bijuši aplī, automašīna vēl braukusi, kad iebraukuši stāvlaukumā, mašīna tuvāk laukuma vidum apstājusies ar automašīnas bagāžnieku uz iebrauktuves pusi. Liecinieks /pers. G/ liecināja, ka policijas mašīnā sēdējis aizmugurē. Auto bija četrvietīgs, izskatījās sportisks, melns „BMW" kabriolets, iespējams, logi bija tonēti. Laukums bija apgaismots. Piebraucot blakus, bija redzama kustība pa aizmugures pasažiera logu. Liecinieks redzējis to, ka personas apmainās vietām, redzējis tieši kā un kad apmainās: /pers. A/ pārsēžoties uz vadītāja pusi no blakus sēdētāja puses uz vadītāja vietu, /pers. B/ pārsēdies uz aizmuguri, kājas vēl ir pie vadītāja sēdekļa, viduklis liecās uz aizmuguri.

Viss noticis minūtes, iespējams, mazāk par minūti, laikā, taču kopumā no trokšņa sadzirdēšanas līdz atbraukšanai uz laukumu nepagāja piecas minūtes.

Piebraucot, liecinieks neredzējis /pers. A. smēķējam un sēžam /pers. B/ klēpī. /pers. B/ tika aicināts izkāpt, viņš izkāpa pa labās puses durvīm.

Tiesības skaidrojis /pers. H/. /pers. B/ kungs ticis aizturēts un ievietots policijas mašīnā aizturēšanas nodaļjumā. Tad, kad /pers. B/ tika ievietos nodaļjumā, /pers. A/ tika pieaicināta rakstīt paskaidrojumu. Visu šo laiku /pers. A/ sēdēja pie stūres. /pers. H/ pieņēmis no /pers. A/ paskaidrojumu. /pers. A/ gribējusi, lai palaiž vaļā bez rakstīšanas. Dzirdējis, ka /pers. A/ izskaidro, ka draud krimināatbildība, ja melos, paskaidrots, ka jāuzraksta tā, kā bija, viņa to arī izdarīja. Viņa gribējusi, lai abus palaiž prom. Beigās tomēr piekritusi un uzrakstījusi paskaidrojumu. No /pers. A/ teiktā bija saprotams, kurš vadīja auto, tas bija /pers. B/. /pers. F/ runājis ar /pers. B/, /pers. H/ pieņēmis paskaidrojumu no /pers. A/. /pers. A/ teikusi, ka nevarot rakstīt pret draugu, bet beigās tomēr piekrita uzrakstīt. /pers. A/ netika gluži piespiesta sniegt paskaidrojumu, vairāk tika ieteikts rakstīt paskaidrojumu, lai viņa neuzņemtos /pers. B/ vainu. Viņai neviens nediktēja ko rakstīt, viņa prasīja, ko labāk un kā rakstīt, /pers. H/ pateica. Pēc viņas teiktā bija saprotams, ka viņi bija apmainījušies vietām un ka viņa nevadīja auto. /pers. H/ teica, lai raksta bez liekiem vārdiem, latviski, bez izskaistinājumiem, bet faktus. Vai persona H. nav pārfrāzējis /pers. A/ teikto, to liecinieks nevar pateikt.

Tiesas izmeklēšanā tika pārbaudīta pirmstiesas izmeklēšanā liecinieka /pers. G/ sniegtā liecība par paskaidrojuma pieņemšanas apstākļiem *(lietas 57.lapa)*, kur liecinieks liecinājis, ka /pers. H/ piedāvājis meitenei rakstīt paskaidrojumu, viņa no sākuma negribējusi rakstīt, jo negribējusi iegāzt draugu. Prasīja, vai nevarot kaut ko sarunāt, palaist vai mīkstināt sodu. /pers. H/ viņai skaidrojis, kas būs, ja viņa nepiekritīs un kas būs, ja piekritīs tam, ka it kā pati vadījusi transportlīdzekli – ka sanāks pašai nepatikšanas. Sarunas laikā /pers. A/ liedzās, ka pati būtu vadījusi transportlīdzekli, tad teica, ka ir vadījusi, stostījusies. Pēc tam meitene iekāpusi policijas mašīnā un uzrakstījusi paskaidrojumu. Liecinieks /pers. G/ apstiprināja šādu notikumu gaitu.

Izvērtējot liecinieka /pers. H/, /pers. F/, /pers. G/ liecības, tiesa tajās nekonstatē pretrunas par notikuma gaitu. Pratinot lieciniekus, tika pārbaudītas arī rakstveida pierādījumā – 2013.gada 17.aprīļa tiesas sēdes protokolā norādītas ziņas, salīdzināti fakti, ko liecinieki liecinājuši administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros. Tiesas izmeklēšanā sniegtās liecības nav pretrunā arī ar pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām. Tas, ka liecinieki liecinot, norādīja, ka ir kādu faktu aizmirsuši, atcerējušies labāk, liecinot pirmstiesas izmeklēšanā vai administratīvā pārkāpuma lietā, nav uzskatāms par tādu apstākli, kā dēļ liecības būtu melīgas. Gan /pers. H/, /pers. F/ un /pers. G/ liecības ir konkrētas, visi liecinieki saskanīgi liecina par notikuma gaitu. Tas, ka atšķiras liecinieku norādītais laiks, cik ilgā laikā viņi ieradās notikuma vietā, cik ilgs laiks bija starp trokšņiem, kad policijas darbinieki atradās apmēram 200 metru attālumā no notikuma vietas, tiesas ieskatā skaidrojums ar katra cilvēka individuālo spēju uztvert apstākļus, laika izjūtu un tml. Tiesa nekonstatē nesakritības liecinieku liecībās un šo liecību pretrunas ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem, gluži pretēji - tās apstiprina citi lietā esošie pierādījumi un tiesa nekonstatē jebkādu policijas darbinieku vēlmi panākt sev vēlamu rezultātu.

Liecinieks /pers. Z/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka 2013.gada 29.martā atbraucis uz Aizkraukli, piezvanījis /pers. B/, sarunājuši pasēdēt. Atbraucis līdz Kalvim, pasēdējuši, apmēram pirms 24.00 zvanījusi /pers. A/, teikusi, ka atbraukšot ciemos. Apmēram 00:30 viņa piebraukusi ar automašīnu /Nosaukums F/, liecinieks izgājis uz balkona, bija dzirdams, ka Gita prasa Kalvim pabraukāt ar „BMW", viņš piekrita. Kalvis pateica, ka būšot pēc pusstundas atpakaļ, iekāpa un abi aizbrauca. Liecinieks redzējis, ka Kalvis iekāpa pasažiera vietā. /pers. B/ ieradās ap 3.00-4.00 no rīta. Teica, ka mašīnu aizveda policija tāpēc, ka nav ticējuši, ka viņš nav braucis. Liecinieks zina, ka Kalvim atņēma mašīnu, uzlika sodu. Mašīna, ar kuru Kalvis un Gita aizbrauca, bija melns „BMW" 320 kabriolets, stikli nebija tonēti, sāni nebija tonēti, par aizmugures stikliem liecinieks nezina.

Kalvis bija sācis satikties ar Gitu, pazinis viņu nepilnu gadu, liecinieks nezina, cik sen viņai ir tiesības, no malas redzot brauc labi. Neesot redzējis, bet, iespējams, ka Gita prot ar automašīnu veikt apļveida kustības ziemā. Liecinieks pats konkrēti nav redzējis, ka /pers. A/ sānslīdē vada automašīnu. Kalvis stāstījis, ka mēģinājis pamācīt.

Izvērtējot minēto liecību, tiesa secina, ka šis liecinieks neko par pašu notikumu gaitu veikala „Maxima" stāvlaukumā neliecina, taču šī liecība pierāda, ka /pers. A/ nav sniegusi nepatiesu liecību par to, ka viņa un /pers. B/ pirms iebraukšanas veikala „Maxima" stāvlaukumā, 15 līdz 20 minūtes braukājuši pa Aizkraukli, ka transportlīdzekli vadījusi /pers. A/ un /pers. B/ sēdējis transportlīdzekļa vadītāja blakus krēslā. Lietā nav neviena pierādījuma, kas pierādītu, ka pa Aizkraukli transportlīdzekli „BMW" 2013.gada 29.martā vadīja kāda cita persona, nevis /pers. A/. Turklāt /pers. Z/ liecība ir saskanīga ar /pers. A/ 2013.gada 29.martā paskaidrojumā sniegtajām ziņām.

Ar lietas materiālos esošo Aizkraukles rajona tiesas 2013.gada 17.aprīļa spriedumu pierādīts, ka /pers. B/ atzīts par vainīgu administratīvā

pārkāpuma, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta astotajā daļā, izdarīšanā *(lietas 4.-8.lapa)*, proti, ar spēkā stājušos spriedumu konstatēts, ka 2013.gada 29.martā plkst.1.44 /pers. B/, nevis /pers. A/, vadīja transportlīdzekli pa veikala „Maxima" stāvlaukumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 125.panta pirmās daļas 2.punktu bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītiem uzskatāmi ar spēkā stājušos tiesas spriedumu konstatēti fakti, ja vien kriminālprocesa gaitā netiek pierādīts pretējais. Fakta legālā prezumpcija nav absolūta. Tās apšaubīšanas kritēriji ir saprātīgu šaubu radīšana par Kriminālprocesa likuma 125.pantā minētajiem apstākļiem, ievērojot samērīgumu fakta legālās prezumpcijas apjomā un saglabājot efektīvas aizstāvības tiesības un nevainīguma prezumpciju *(sk. Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta Senāta 2006.gada 16.februāra lēmumu lietā Nr. SKK-95/2006)*. Tiesas izmeklēšanas gaitā netika pierādīti pretēji fakti Aizkraukles rajona tiesas 2013.gada 17.aprīļa spriedumā norādītajam.

Aizkraukles rajona tiesas tiesnese 2013.gada 17.aprīlī pieņēmusi blakus lēmumu, ar kuru nolemts administratīvā pārkāpuma lietas materiālu kopijas nosūtīt Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirknim jautājuma izlemšanai par kriminālprocesa uzsākšanu par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 300.panta pirmajā daļā attiecībā par /pers. A/ *(lietas 3.lapa)*. No minētā izriet, ka Aizkraukles rajona tiesas tiesnesei, izskatot konkrēto lietu, radušās šaubas par /pers. A/ liecību patiesumu un tāpēc atbilstoši Administratīvā procesa likuma 288.pantam pieņemts blakus lēmums.

Ar /pers. A/ 2013.gada 29.marta paskaidrojumu pierādīts, ka 2013.gada 29.martā pulksten 1.15 viņa kopā ar /pers. B/ iekāpusi viņa auto „BMW" kabrioletā, reģistrācijas numurs HP 4681. Sākumā pie stūres bijusi /pers. A/, vizinājušies pa Aizkraukli. Pie veikala „Maxima" /pers. B/ pārsēdās pie stūres un pa stāvvietas laukumu agresīvi braukāja. Tajā brīdī piebraukusi policija. /pers. A/ zinājusi, ka viņš ir lietojis alkoholiskos dzērienus *(lietas 16.lapa)*.

Ar 2013.gada 29.marta administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.926471 apstiprinās, ka /pers. B/ 2013.gada 29.martā pulksten 1.44 apdzīvotā vietā Aizkrauklē vadīja transportlīdzekli BMW 320, reģistrācijas numurs HP 4681, pa veikala „Maxima" stāvvietu Gaismas ielā 22 un pēc policijas darbinieka pieprasījuma veikt alkohola koncentrācijas pārbaudi izelpojamā gaisā /pers. B/ atteicās no tās, kā arī atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanas medicīnas iestādē bioloģiskajā vidē *(lietas 9.lapa)*. Par minētajiem atteikšanās faktiem sastādīts 2013.gada 29.marta transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols Nr.NB210403, no kura redzams, ka /pers. B/ patiešām atteicies no alkohola koncentrācijas izelpā pārbaudes *(lietas 11.lapa)*, kā arī 2013.gada 29.marta medicīniskās pārbaudes protokols Nr.29 alkohola ietekmes (koncentrācijas) noteikšanai, no kura redzams, ka /pers. B/ no alkohola pārbaudes atteicies *(lietas 15.lapa)*. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādītie fakti ir saskanīgi ar liecinieku /pers. F/, /pers. H/, /pers. G/ liecībām, ar /pers. A/ paskaidrojumā norādīto, ar 2013.gada 17.aprīļa Aizkraukles rajona tiesas spriedumu, ar šī paša datuma Aizkraukles rajona tiesas sēdes protokolu.

Ar 2013.gada 29.marta /pers. B/ paskaidrojumu apstiprinās, ka 2013.gada 29.martā viņš ap pulksten 2.00 atradies veikala „Maxima" stāvlaukumā. Policisti apgalvojuši, ka viņš ir dzēris, bet viņš tomēr nebija lietojis un no alkohola pārbaudes atteicies, kā arī ticis nogādāts slimnīcā, lai veiktu alkohola pārbaudi *(lietas 17.lapa)*. No tā izriet, ka policijas darbinieki /pers. F/, /pers. H/, /pers. G/ patiešām redzēja, ka automašīnu vadīja /pers. B/, jo vienīgi viņam piedāvāts veikt alkohola pārbaudi.

Ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas kārtībnieka /pers. H/ 2013.gada 29.marta dienesta ziņojumu, pierādīts, ka 2013.gada 29.martā pulksten 1.40, pildot dienesta pienākumus sabiedriskās kārtības nodrošināšanā viņš, /pers. G/, /pers. F/, patrulējot pa Aizkraukles pilsētu ar trafarētu automašīnu Ford Transit, reģistrācijas numurs /TL numurs/, apstājušies Jaunceltnes ielā pret ēku Nr.13. Izdzirdējuši, ka pie veikala „Maxima" Gaismas ielā 22, ir dzirdams skaļš automašīnas dzinēja troksnis. Nekavējoties devušies uz notikuma vietu, braucot pa lokveida krustojumu ar Jaunceltnes un Gaismas ielu, vietā, kur ielas ir pietiekoši un vienmērīgi apgaismotas, pamanījuši, ka veikala stāvvietā automašīnu BMW 320, reģistrācijas numurs HP 4681, kā vēlāk noskaidrojies, /pers. B/ vadīja sānslīdē. Piebraucot pie automašīnas, vadītājs to apturēja un pamanījuši, ka vadītājs /pers. B/ samainās vietām ar pasažieri /pers. A/. Autovadītājam vairākkārtēji tika pieprasīts veikt alkohola koncentrācijas pārbaudi izelpojamā gaisā, bet no tās viņš atteicies. Vadītājam un pasažierei nebijis līdzi personu ap liecinošu dokumentu, tādējādi abas personas tikušas nogādātas Aizkraukles iecirknī, Bērzu ielā 3, lai noskaidrotu personību un pieņemtu paskaidrojumus par lietas apstākļiem. /pers. B/ arī policijas iecirknī kategoriski atteicies veikt alkohola pārbaudi, tādējādi /pers. B/ tika nogādāts Aizkraukles medicīnas centrā medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai medicīnas iestādē bioloģiskā vidē. Aizkraukles medicīnas centrā /pers. B/ arī kategoriski atteicies veikt medicīnas pārbaudi. Medicīnas centrā tika sastādīts medicīniskās pārbaudes protokols Nr.29. /pers. B/ tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols PA 926741 pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta astotās daļas. Pret /pers. B/ fizisks spēks un speclīdzekļi netika pielietoti *(lietas 18.lapa)*. Ziņojumā norādītais fakts par to, ka /pers. A/ nebija līdzi personu apliecinošu dokumentu ir pretrunā ar tiesas izmeklēšanā noskaidroto, ka /pers. A/ bija līdzi transportlīdzekļa vadīšanas tiesību; dokumentu līdzi nebija /pers. B/. Tomēr tiesas ieskatā minētā pretruna nav tik būtiska, lai radītu šaubas par /pers. A/ celtās apsūdzības pamatotību.

Ar 2013.gada 4.aprīļa tiesas sēdes protokolu pierādīts, ka šajā datumā Aizkraukles rajona tiesā uzsākta administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana par /pers. B/ izdarīto administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta astotajā daļā par 2013.gada 29.martā plkst.1.44 izdarīto administratīvo pārkāpumu *(lietas 34.-36.lapa)*.

Tiesas izmeklēšanā pēc prokurores un aizstāves lūguma pārbaudīts 2013.gada 17.aprīļa /pers. A/ paraksts. /pers. A/ pirms liecības sniegšanas iepriekš minētās lietas ietvaros Aizkraukles rajona tiesā 2013.gada 17.aprīlī ar savu parakstu apstiprinājusi, ka apņemas liecināt tiesai par visu, kas viņai zināms lietā, kurā viņa aicināta kā lieciniece. Viņai izskaidrots, ka par atteikšanos no liecības došanas un par apzināti nepatiesu liecību draud kriminālatbildība pēc Krimināllikuma 302. un 300.panta *(lietas 39.lapa)*, līdz ar to nav nekādu šaubu, ka /pers. A/ brīdināta par nepatiesas liecības sniegšanas sekām likumā noteiktajā kārtībā.

No 2013.gada 17.aprīļa Aizkraukles rajona tiesas sēdes protokola redzams, ka minētajā datumā turpināta lietas izskatīšana par /pers. B/ izdarīto administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta astotajā daļā. Minētajā tiesas sēdē liecības sniegusi arī /pers. A/, norādot, ka viņa vadījusi transportlīdzekli veikala „Maxima" stāvlaukumā: apbraukusi apkārt stāvlaukumam vienu līkumu un apstājusies apmēram laukuma vidū pie laternas. Mašīnu nolikusi ar aizmuguri uz ceļa pusi. Nolēmusi iesēsties Kalvim klēpī, tāpēc izkāpusi no mašīnas un iesēdusies viņam klēpī. Tā sēdēja varbūt kādas piecas minūtes. Sākuši skūpstīties, taču tā kā bijis neērti, Kalvis piedāvājis pārsēsties uz automašīnas aizmuguri. Kalvis pārsēdās uz aizmuguri, viņa nolēmusi uzpīpēt, tad piebraukuši policijas darbinieki *(lietas 43.-50.lapa)*. No šīs /pers. A/ sniegtās liecības izriet, ka transportlīdzekli veikala „Maxima" stāvlaukumā vadīja viņa un brīdī, kad policijas darbinieki dzirdēja agresīvas braukšanas trokšņus, tas vispār netika vadīts, jo /pers. A/ sēdēja /pers. B/ klēpī. Sniegtā liecība ir pretrunā ar liecinieku /pers. F/, /pers. H/, /pers. G/ liecībām, pašas /pers. A/ sniegto paskaidrojumu, /pers. H/ ziņojumu, tā ir pretrunā ar spēkā stājušos Aizkraukles rajona tiesas 2013.gada 17.aprīļa spriedumu.

Lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai kā apsūdzību pierādošs pierādījums norādītas /pers. A/ kā aizdomās turētās sniegtās liecības *(lietas 63.-64.lapa)*, taču tā kā neviens no procesa dalībniekiem nelūdza pārbaudīt šīs liecības Krimināprocesa likuma 503.panta ceturtajā daļā noteiktajā kārtībā, tiesa tās nepārbaudīja un tāpēc tās pierādīšanā nav izmantojamas.

No lietai pievienotā CD formāta diskā esošajiem video redzams, ka 2013.gada 29.martā pēc plkst. 2.00 policijas iecirknī ticis nogādāts /pers. B/

(lietas 73.lapa), taču tiesa nekonstatē, ka ar šo pierādījumu būtu pierādīts kāds no apsūdzībā norādītajiem apstākļiem, šis pierādījums nav attiecināms uz konkrēto kriminālprocesu.

Krimināllikuma 1.panta pirmajā daļā noteikts kriminālatbildības pamats, kas nozīmē, ka pie kriminālatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes.

Krimināllikuma 6.panta pirmā daļa noteic, ka noziedzīgs nodarījums ir kaitīgs nodarījums (darbība vai bezdarbība), kas izdarīts ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības, kas paredzēts šajā likumā un par kura izdarīšanu draud kriminālsods.

Kriminālprocesa likuma 124.panta pirmā daļa noteic, ka pierādīšanas priekšmets ir visu kriminālprocesa gaitā pierādāmo apstākļu kopums un ar tiem saistītie fakti un palīgfakti. Savukārt šī panta otrā daļa noteic, ka kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība (..).

Noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm *(sk. U.Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums. Rīga, 2000, 26.lpp.)*.

Kā zināms no krimināltiesību teorijas, tad noziedzīgā nodarījuma sastāva teorētiskajai analīzei krimināltiesībās tiek izdalīti četri noziedzīgā nodarījuma sastāva elementi – noziedzīgā nodarījuma objekts, nodarījuma objektīvā puse, noziedzīgā nodarījuma subjekts un nodarījuma subjektīvā puse.

Juridiskajā literatūrā norādīts, ka Krimināllikuma 300.panta pirmajā daļā paredzētais noziedzīgais nodarījums apdraud jurisdikcijas intereses patiesības noskaidrošanā krimināllietā, civillietā vai administratīvajā lietā. Liecība ir atzīstama par nepatiesu, ja krimināllietā, civillietā vai administratīvā procesa lietā aicinātā persona ir devusi liecību vai sniegusi paskaidrojumu, kurā ir pilnīgi vai daļēji sagrozīti fakti, noliegti vai noklusēti patiesie apstākļi, sniegtas īstenībai neatbilstošas ziņas, kas tieši attiecas uz lietu un no kurām atkarīga lietas pareiza izspriešana. Nodarījuma subjekts var būt tikai tāda persona, kas pirms liecību sniegšanas ir brīdināta par atbildību pēc Krimināllikuma 300.panta un šo noziedzīgo nodarījumu var izdarīt ar tiešu nodomu, jo liecinieks apzinās, ka liecība ir nepatiesa un vēlas tādu saturu paust tiesā. Noziedzīgā nodarījuma sastāvs ir formāls un skaitās pabeigts ar brīdi, kad procesuāli fiksēta nepatiesā liecība *(sk. U.Krastiņš, V.Liholaja, V.Niedre. Krimināl tiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009, 722.-724.lpp.)*.

Liecību nav pamata uzskatīt par apzināti nepatiesu, ja liecinieks labticīgi maldījies, aizmirsis vai nepareizi uztvēros tos faktus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 18.septembra lēmumu lietā Nr.SKK-139/12)*.

Ar /pers. Z/ liecību ir pierādīts tas, ka /pers. A/ 2013.gada 29.martā vakarā minēto transportlīdzekli Aizkrauklē ir vadījusi. Tomēr tiesai nav šaubu, ka 2013.gada 29.martā transportlīdzekli „BMW" veikala „Maxima" stāvlaukumā vadīja /pers. B/. Liecinieki /pers. F/, /pers. H/, /pers. G/ liecināja, ka dzirdējuši agresīvas braukšanas troksni, dodoties uz veikala „Maxima" stāvlaukumu, redzējuši, ka ar mašīnu tiek veiktas apļveida kustības. Iebraucot stāvvietā, liecinieki redzējuši, ka transportlīdzeklī notiek tā vadītāja un pasažiera maiņa. Liecinieks /pers. G/ sīki apraksta, kā tā notika. Minētie liecinieki norāda, ka pirms šīs apmaiņšanās transportlīdzekļa vadītāja vietā atradies /pers. B/, savukārt /pers. A/ atradusies blakus sēdētāja krēslā, taču pēc samaiņšanās /pers. B/ atradies mašīnas aizmugurē, savukārt /pers. A/ sēdējusi transportlīdzekļa vadītāja vietā. Neviens no lieciniekiem neredzēja /pers. A/ smēķējām, viņa nesēdēja /pers. B/ klēpī. Arī izvērtējot notikuma gaitu, nav iespējams tas, ka šādi /pers. A/ sēdējusi piecas minūtes, par cik minētie liecinieki norādīja, ka no brīža, kad viņi izdzirdēja riepu kaukoņu, līdz brīdim, kad viņi ieradās stāvlaukumā, nav pagājušas piecas minūtes: /pers. F/ liecināja, ka tās bija apmēram trīs līdz četras minūtes, no /pers. H/ liecinātā izriet, ka tās varēja būt divas līdz trīs minūtes, savukārt /pers. G/ liecināja, ka tā bija viena minūte, liecinieki norāda, ka piecas minūtes tās nebijušas noteikti.

Neviens no lieciniekiem (/pers. F/, /pers. H/, /pers. G/) neredzēja, ka /pers. A/ smēķētu, kas ir loģiski, par cik no liecībām izriet, ka brīdī, kad transportlīdzeklim „BMW" tuvojās policijas transportlīdzeklis, notika vadītāja un blakus sēdētājas vietu maiņa transportlīdzeklī „BMW" un apšaubāms, ka, veicot atrašanās vietas maiņas darbības, /pers. A/ paguva arī smēķēt.

Savukārt no /pers. A/ liecības izriet, ka viņa brīdī, kad policijas darbinieki dzirdēja agresīvas braukšanas troksni, sēdējusi /pers. B/ klēpī. Pēc tam /pers. B/ pārrāpies uz aizmuguri, viņa iesēdusies transportlīdzekļa vadītāja vietā un smēķējusi līdz brīdim, kad piebrauca policijas darbinieki.

To, ka policijas darbiniekiem nebija šaubu, kura no personām vadīja transportlīdzekli, apliecina viņu pašu faktiskās darbības. Proti, policijas darbinieki tikai /pers. B/ piedāvāja veikt alkohola ietekmes pārbaudi, no kuras /pers. B/ atteicās. Tiesa pieņem, ka gadījumā, ja patiešām transportlīdzekli būtu vadījusi /pers. A/, šādai /pers. B/ darbībai nebūtu nekāda loģiska izskaidrojuma.

No minētā izriet, ka /pers. A/, sniedzot liecību, administratīvā pārkāpuma lietā, sniedza īstenībai neatbilstošas ziņas, norādot, ka 2013.gada 29.martā plkst.1.44 veikala „Maxima" stāvlaukumā transportlīdzekli vadījusi viņa, pēc tam novietotajā transportlīdzeklī sēdējusi /pers. B/ klēpī piecas minūtes, tad /pers. B/ pārsēdies uz mašīnas aizmuguri un viņa palikusi smēķējam transportlīdzekļa vadītāja vietā. /pers. A/ sniedza nepatiesas ziņas gan par savām darbībām, gan par /pers. B/ darbībām laikā no brīža, kad /pers. B/ veikala „Maxima" stāvlaukumā agresīvi vadīja transportlīdzekli līdz brīdim, kad pie /pers. B/ un apsūdzētās piebrauca policijas darbinieki.

Vērtējot /pers. A/ sniegto paskaidrojumu par 2013.gada 29.marta notikumu, tiesa uzskata, ka tiesas izmeklēšanā netika pierādīts tas, ka tas iegūts draudu ietekmē.

No 2013.gada 17.aprīļa tiesas sēdes protokola zināms, ka /pers. A/ bijis bail, jo tāds notikums viņai bijis pirmo reizi mūžā, viņai esot draudēts, ka esot norādīts, lai nebūtu nepatikšanu viņai, esot jāraksta paskaidrojums un jānorāda, ka /pers. B/ esot alkohola reibumā un ir vadījis transportlīdzekli.

Savukārt paskaidrojuma pieņēmējs /pers. H/ liecina, ka izskaidrojis /pers. A/, ka viņai draud krimināatbildība par nepatiesu ziņu sniegšanu. /pers. A/ nezinājusi ko un kā rakstīt, /pers. H/ teicis, lai rakstot kā bijis. /pers. H/ liecību apstiprina /pers. F/ liecība un /pers. G/ liecība. Turklāt visi liecinieki liecina, ka no sākuma /pers. A/ negribējusi rakstīt paskaidrojumu, norādot, ka tad viņa „iegāzīšot" draugu, taču pēc tam tomēr paskaidrojumu uzrakstījusi. Liecinieks /pers. G/ paskaidrojuma pieprasīšanu raksturoja nevis kā piespiešanu to sniegt, bet gan kā ieteikumu uzrakstīt paskaidrojumu.

Izanalizējot šos pierādījumus, tiesa secina, ka /pers. A/ patiešām bija nobijusies un satraukusies, no viņas pieprasīts paskaidrojums, taču tiesa nekonstatē, ka /pers. A/ būtu draudēts vai veiktas citas apzinātas darbības, kas lika /pers. A/ uzrakstīt tieši tādu paskaidrojumu, kā viņa to uzrakstīja. Tiesas ieskatā /pers. A/ paskaidrojumā norādītās ziņas ir patiesas, jo tiesa nekonstatē, ka tajā norādītais būtu pretrunā ar tiesas izmeklēšanā pierādītajiem pierādījumiem: liecinieku /pers. F/, /pers. H/, /pers. G/ liecībām, /pers. H/ ziņojumu. Turklāt arī Aizkraukles rajona tiesas 2013.gada 17.aprīļa spriedumā analizēta paskaidrojuma pieņemšanas-sniegšanas kārtība, un tiesnese konstatējusi, ka tas nav tapis pēc policijas darbinieka /pers. H/ diktāta *(lietas 7.lapa)*.

Izvērtējot /pers. A/ 2013.gada 29.marta paskaidrojumu, Aizkraukles rajona tiesas 2013.gada 17.aprīļa tiesas sēdes protokolā norādīto, ņemot vērā Aizkraukles rajona tiesas 2013.gada 17.aprīļa spriedumu un šī paša datuma blakus lēmumu, tiesa secina, ka /pers. A/ liecību par transportlīdzekļa vadītāju, kā arī viņas pašas un /pers. B/ darbībām ir mainījusi, saskaņojot sakāmo ar /pers. B/. 2013.gada 29.martā viņiem nebija iespējas to izdarīt, par cik no brīža, kad /pers. B/ un /pers. A/ pamanīja policijas darbiniekus, līdz brīdim, kad viņiem palūdza izkāpt no transportlīdzekļa, pagāja īss laika sprīdis, turklāt steigā veikta samaiņšanās transportlīdzeklī, un liecību saskaņošanu apsūdzētā un /pers. B/ nevarēja izdarīt arī līdz brīdim, kad /pers. A/ sniedza paskaidrojumu, par cik no liecinieku /pers. F/, /pers. H/ un /pers. G/ liecībām izriet, ka ar katru no viņiem tika veiktas dažādas darbības.

Tiesa neapsver tiesas izmeklēšanā izskanējušo iespēju par to, ka liecinieku aprakstīto samainīšanos transportlīdzeklī un atrašanos tādā pozīcijā, kādā apsūdzētā un /pers. B/ atradās brīdī pēc samainīšanās, varētu realizēt braucošā transportlīdzekli, jo no dzīvē gūtiem novērojumiem zināms, ka tas nav iespējams, ja vien transportlīdzeklī braucošās personas tam nav īpaši gatavojušās.

Aizstāves norādīto par to, ka no apsūdzības nav saprotams, par kādu konkrēti laiku apsūdzētā sniegusi nepatiesas liecības un ka /pers. A/ norādītie fakti patiešām 2013.gada 29.martā kādā citā laikā varēja norisināties, tiesa uzskata par nepamatotu argumentu.

Izanalizējot /pers. A/ 2013.gada 17.aprīļa tiesas sēdē sniegtās liecības saturu, tiesa secina, ka apsūdzētā sniegusi konkrētu liecību par notikumiem, kas norisinājušies 2013.gada 29.marta vēlā vakarā un naktī. Tiesai nerodas priekšstats, ka apsūdzētā nebūtu sapratusi tiesneses jautājumus un sniegusi liecību par faktiem, par kuriem viņai netika jautāts. Kā redzams no 2013.gada 17.aprīļa tiesas sēdes protokola, tad apsūdzētā sniegusi visai sīku notikumu aprakstu, atbildot uz vairākiem tiesneses jautājumiem, turklāt dažas atbildes atkārtojusi, tās precizējot. No apsūdzētās atbildēm secināms, ka viņai ne 2013.gada 29.martā, ne 2013.gada 17.aprīlī nebija nekādu uztveres problēmu.

Apsūdzībā, aprakstot /pers. A/ sniegtās liecības saturu, norādīts, ka viņa vadījusi transportlīdzekli „BMW" tiesas norādītajā laikā. Aizstāve norādīja, ka apsūdzībā būtu bijis jānorāda konkrēts laiks, nevis laiks, kas apzīmēts kā „tiesas norādītajā laikā". Tomēr tiesa uzskata, ka apsūdzībā ir norādīts konkrēts laiks, kad apsūdzētā izdarīja noziedzīgo nodarījumu, proti, 2013.gada 17.aprīlī, plkst.10.00. Protams, varētu vēlēties, lai apsūdzības teksts neradītu pārpratumus, tā būtu viegli uztverama, taču konkrētajā gadījumā šis vien apstāklis nav pietiekams pamats apsūdzētās attaisnošanai. Turklāt tiesa nekonstatē, ka šī frāze „tiesas norādītajā laikā" apsūdzētajai liegtu īstenot aizstāvību pret viņai uzrādīto apsūdzību *(sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2009.gada 21.oktobra lēmums lietā Nr.SKK-520/09)*, jo no tiesas izmeklēšanas gaitas norises, no aizstāves jautājumiem lieciniekiem, neizrietēja, ka apsūdzība ir celta, norādot tajā nesaprotamu laiku un tāpēc būtu apgrūtināta aizstāvība.

Tāpat tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā izšķirošs fakts nav tas, ka apsūdzētajai ne pirms paskaidrojuma sniegšanas, ne pirms liecības sniegšanas neesot izskaidrotas viņas tiesības neliecināt pret sevi. Rakstot paskaidrojumu, ka automašīnu vadīja /pers. B/, sniedzot administratīvā pārkāpuma lietā liecību, apsūdzētā nevienā mirklī nav sniegusi liecību pret sevi, jo administratīvā pārkāpuma lietā /pers. A/ nav bijis nekāds cits statuss kā tikai liecinieces, viņa nesniedza nepatiesu liecību, lai pati izvairītos no administratīvās atbildības *(sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2012.gada 17.decembra lēmums lietā Nr. SKK-174/2012)*, bet gan, lai palīdzētu /pers. B/ izvairīties no administratīvās atbildības.

Kā jau iepriekš minēts, tad no subjektīvās puses noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 300.panta izdarāms tikai ar tiešu nodomu *(dolus directus)*, tas ir, vainīgā persona ir apzinājusies savas darbības bīstamo raksturu un tā kā šis ir formāls nozieguma sastāvs, tad vainīgās personas psihiskā attieksme pret sekām nav jāvērtē. Ir nepieciešama arī konkrēta nozieguma objektīvās puses kādas pazīmes skaidra apzināšanās *(U.Krastiņš. Mācība par nozieguma sastāvu, Zvaigzne ABC, 1995.gads, 66-68.lpp)*. Personai ir jāapzinās, ka tā sniedz nepatiesu liecību, zinot, ka par to draud krimināltatbildība. Zināms, ka par subjektīvās puses patieso saturu liecina ne tikai liecības, bet arī ar pierādījumiem konstatētā personas rīcība.

2013.gada 17.aprīlī, esot tiesā kā lieciniece, /pers. A/ liecinot, pirms tam būdama brīdināta par krimināltatbildību, sniedza īstenībai neatbilstošas ziņas. Izanalizējot sniegtās liecības saturu, secināms, ka /pers. A/ liecinot nav norādījusi, ka viņa konkrētajā brīdī nav kaut ko redzējusi, nav kaut ko sapratusi vai nepareizi uztvērusi. Turklāt no sniegtās liecības satura izriet, ka /pers. A/ liecības sniegšanas brīdī ir sapratusi, kuri fakti norādāmi īstenībai neatbilstoši un par kuriem var liecināt atbilstoši īstenībai, jo liecināšana par tiem juridiskas sekas nerada (piemēram, par to, cik policijas darbinieku piebrauca, pa kurām durvīm notika izkāpšana no transportlīdzekļa). Arī no liecinieku /pers. F/, /pers. H/, /pers. G/ liecībām, no /pers. H/ ziņojuma, no /pers. A/ 2013.gada 29.marta paskaidrojuma neizriet, ka /pers. A/ nebūtu redzējusi notikušo, nebūtu sapratusi, par ko viņai tiek prasīts paskaidrojums. Apsūdzētās saruna ar policijas darbinieku /pers. H/ apliecina, ka viņa saprata 2013.gada 29.martā notiekošo, komentējot to ar sacīto, ka gadījumā, ja viņa rakstīs paskaidrojumu par to, kurš vadīja transportlīdzekli, viņa „iegāzīšot" draugu, proti, /pers. B/.

Tiesas ieskatā lietā ir pierādīts, ka apsūdzētās darbība pilnībā pierāda apsūdzētās tiešu nodomu – apsūdzētā apzinājās, ka sniedz nepatiesu liecību, darīja to tiesā labprātīgi, pirms tam būdama brīdināta par krimināltatbildību.

Sniedzot nepatiesu liecību tiesā, /pers. A/ izdarīja noziedzīgo nodarījumu pret jurisdikciju, kas apdraud valsts tiesībaizsardzības institūciju likumīgās darbības intereses tiesas spriešanas un tiesas nolēmuma izpildes gaitā *(U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināltiesības. Sevišķā daļa. Tiesu namu aģentūra, Rīga 2009, 702.lpp.)*. Tiesai nav nekādu šaubu, ka apsūdzētā, sniedzot nepatiesu liecību administratīvā pārkāpuma lietā, ir radījusi kaitējumu, jo apdraudējusi patiesības noskaidrošanu.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 264.panta pirmo daļu liecinieks ir persona, kura likumā noteiktajā kārtībā uzaicināta sniegt ziņas (liecināt) par faktiem, kas jānoskaidro administratīvā pārkāpuma lietā, savukārt minētā kodeksa 289.^{7} panta piektā daļa noteic, ka tiesnesis lietas izskatīšanas gaitā brīdina (..) liecinieku (..) par krimināltatbildību saskaņā ar Krimināllikumu par atteikšanos liecināt vai apzināti nepatiesas liecības došanu.

Kā redzams no lietā esošā rakstveida pierādījuma – 2013.gada 17.aprīļa tiesas sēdes protokola, tiesnese, noskaidrojusi, ka /pers. A/ nav pamata atteikties no liecību sniegšanas, brīdinājusi /pers. A/ par krimināltatbildību, par ko /pers. A/ parakstījusies. Ievērojot minēto, to, ka /pers. A/ ir pieskaitāma un sasniegusi 14 gadu vecumu, konstatējams arī Krimināllikuma 300.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma subjekts.

Tiesa spriedumā neanalizē tiesas izmeklēšanā norādīto par to, kāpēc un uz kāda pamata 2013.gada 29.martā tika aizturēta /pers. A/ un /pers. B/, nogādājot viņus Aizkraukles policijas iecirknī. Par minēto notikumu apsūdzība nav celta, tiesas ieskatā šis fakts neattiecas uz konkrēto lietu.

Tiesa, novērtējot iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzētās darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētā ir noziedzīgā nodarījuma subjekts, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētās vainu un ir konstatējams, ka apsūdzētā izdarījusi Krimināllikuma 300.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Atzīstot apsūdzētās vainīgumu par pierādītu, noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju par atbilstošu Krimināllikuma normām, tiesa secina, ka apsūdzētā ir sodāma.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantu apsūdzētajai ir piespriežams sods tādā apmērā, kādu nosaka Krimināllikuma 300.panta pirmās daļas sankcija, ievērojot Krimināllikuma Vispārīgās daļas noteikumus. Krimināllikuma 46.panta otrā daļa paredz, ka, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, savukārt, nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Tāpat vērā ņemams Krimināllikuma 35.pantā definētais soda mērķis.

Apsūdzētā iepriekš nav sodīta *(lietas 67.lapa)*. Apsūdzētā nav reģistrēta SIA „Aizkraukles slimnīca" ne psihiskās aprūpes reģistrā, ne narkoloģiskās aprūpes reģistrā *(lietas 81., 82.lapa)*. Kokneses novada domes 2013.gada 18.septembra raksturojumā norādīti apsūdzētās dzimšanas dati, kā arī deklarētā dzīvesvietas adrese. /pers. A/ mācās Latvijas Universitātē. Dzīvo kopā ar māti *(lietas 80.lapa)*.

Valsts probācijas dienesta Aizkraukles teritoriālās struktūrvienības izvērtēšanas ziņojumā par apsūdzēto izdarīti secinājumi, ka apsūdzētajai ir tuvas un atbalstošas attiecības ar tuvākajiem ģimenes locekļiem un draugu, ir nodrošināta dzīvesvieta, labi sadzīves apstākļi. Apsūdzētā šobrīd iegūst augstāko izglītību. Būdama nepilngadīga, ir iesaistījusies savas iztikas līdzekļu nodrošināšanā, strādājot vasaras brīvlaikos. Var secināt, ka /pers. A/ nozīmīgas ir attiecības ar tuviem cilvēkiem. /pers. A/ ir iejūtīga, ja tiek lūgta palīdzība, tad viņa parasti neatsaka. Lai arī sarunu gaitā nav noskaidrotas negatīvas rakstura īpašības, tomēr klientes iejūtīgums un izpalīdzība dažādās dzīves situācijas var tikt vērtēta neviennozīmīgi. /pers. A/ alkohola lietošana nerada

problēmas, nav konstatētas arī cita veida atkarības, kā arī veselības problēmas. Izskatīšanā esošajā noziedzīgajā nodarījumā savu vainu neatzīst, par notikuma apstākļiem runāt nevēlējās. Arī /pers. A/ māte atteicās izteikt viedokli par notikušo, līdz ar to radot iespaidu par nevēlēšanos atklāt paliesos likumpārkāpuma apstākļus *(lietas 92.-94.lapa)*.

Ņemot vērā konstatētās ziņas par apsūdzēto, tiesa vērtē viņas personību pozitīvi.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 300.panta pirmās daļas ir klasificējams kā kriminālpārkāpums.

Tiesa nekonstatē apsūdzētās atbildību mīkstinošos un atbildību pastiprinošos apstākļus atbilstoši Krimināllikuma 47. un 48.pantam.

Nosakot sodu, tiesa ņem vērā, ka sodam jāsasniedz tā mērķis, kas saskaņā ar Krimināllikuma 35.panta otro daļu ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializētu sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm *(sk. A.Judins. Krimināls ods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr.11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp)*.

Krimināllikuma 300.panta pirmās daļas sankcija noteic sodu īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā vai piespiedu darba, vai nauda soda veidā.

Tiesa par atbilstīgu un samērīgu, atbilstošu soda mērķim un soda veida ietekmējošajiem apstākļiem, uzskata sodu piespiedu darba veidā, kā to norādīja arī prokurors.

Krimināllikuma 40.pants noteic, ka piespiedu darbs (..) ir piespiedu iesaistīšana sabiedrībai nepieciešamajos darbos, ko notiesātais (..) izcieš, veicot dzīvesvietas apvidū piespiedu darba izpildes institūcijas noteiktos darbus no pamatdarba un mācībām brīvajā laikā un bez atlīdzības.

Piespriežot pamatsodu piespiedu darba veidā, apsūdzētā tiks iesaistīta darbos, kas būs audzinošs sods apsūdzētajai, tiesas ieskatā piespiedu darba izciešanas rezultātā apsūdzētā tiks motivēts laboties.

Izvērtējot citu Krimināllikuma 300.panta pirmās daļas panta sankcijā norādīto soda veidu piemērošanu, tiesa secina, ka pamatsods naudas soda veidā apsūdzētajai nav piemērojams. Krimināllikuma 41.panta otrās daļas 1.punktā norādīts, ka par krimināpārkāpuma izdarīšanu piemērojams naudas sods trīs līdz simt Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā. Atbilstoši minētā panta ceturtajai daļai, nosakot apsūdzētās mantisko stāvokli, tiesa secina, ka šis soda veids ir apsūdzētajai neatbilstošs, jo no lietas materiālos esošajiem faktiem zināms, ka apsūdzētā studē un pastāvīgu ienākumu viņai nav. Līdz ar to šī soda piemērošanas gadījumā netiktu sasniegts soda mērķis.

Piemērot apsūdzētajai par izdarīto kriminālpārkāpumu pamatsodu īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā, apsūdzēto izolējot no sabiedrības, nav lietderīgi, jo šāds sods būtu pārāk bargs un nesamērīgs, neatbilstošs apsūdzētās pozitīvajai personībai, it īpaši ņemot vērā to, ka izdarītais noziedzīgais nodarījums ir izņēmuma gadījums apsūdzētās dzīvē.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā, ka nav konstatēti ne apsūdzētās atbildību mīkstinošie apstākļi, ne arī atbildību pastiprinošie apstākļi. Piespiedu darbs atbilstoši Krimināllikuma 40.panta pirmajai daļai nosakāms no 40 līdz 280 stundām. Tiesa uzskata, ka prokurora prasītais soda apmērs 80 stundu apmērā ir pārāk bargs un sods apsūdzētajai nosakāms 50 piespiedu darba stundu apmērā.

Ievērojot Kriminālprocesa likuma 241.panta nosacījumus, tiesa nekonstatē pamatu drošības līdzekļa piemērošanai apsūdzētajai.

Procesuālo izdevumu, lietisko pierādījumu lietā nav.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 500., 511., 512., 520., 527.-530.pantu tiesa

nosprieda

atzīt /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 300.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar piespiedu darbu uz 50 (piecdesmit) stundām.

Drošības līdzekli /pers. A/ nepiemērot.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas 2014.gada 31.marta, sūdzību vai protestu iesniedzot Aizkraukles rajona tiesā.

Tiesnese L.Baltmane-Zepa